

III.

Betænkning

over

Forslag til Lov om Estergivelse og Nedsettelse af Summer, der skyldes til Statskassen for modtagne Forskud paa Gage, Pension og deslige.

(Afgiven af Landstingets Udvalg.)

Undertegnede, som ifølge Landstingets Beslutning have at afgive Betænkning over det ovennævnte Lovforslag, ansee det for henstigtsmæssigt at fremsætte følgende Bemærkninger til nærmere Belysning af de Indstillinger, vi nedenfor have gjort.

I Perioden fra 1808 til 1840 var der et meget stort Antal Embedsmænd, som slet ikke kunde leve af deres Embeds-Indtægt, om de end anvendte den allerførste Sparfommelighed, deels fordi de i en længere Arrække fik deres Gage udbetalt i Papirpenge, der kun havde en ringe Sølvværdi, deels fordi der, da Landets Penge- og Bankvæsen senere kom paa fast Fod, fandt et stort Misforhold Sted mellem Gagerne og de Udgifter, som Livets Fornødenheder udkrævede. At give samtlige de Embedsmænd, der stode paa fast Gage, en passende Forhøielse i denne, tillod Statens finansielle Kræfter dengang ikke, og man hjalp sig derfor med at give de Embedsmænd, som trængte meest dertil, enten Gratialer eller Forskud og Laan, hvilke sidstnævnte i Virkeligheden kun vare faare lidet forskjellige fra Gra-

tialerne, da der kun sjældent blev fastsat Tilbagebetalings- eller Afdrags-Terminer, og da disse, naar de vare fastsatte, næsten aldrig bleve overholdte; hvortil kommer, at der i Reglen hverken blev fordret Forrentning eller Sikkerhed for Tilbagebetalingen.

I Henhold hertil foreslog Finansministeren Rigsdagen, da han fremlagde Udkast til Loven af 30te Juni 1850 „om Anvilsning af Gager og deslige, samt om Forskud“, at man skulde estergive alle resterende Gageforskud, som vare ældre end den 1ste Januar 1841, og for hvilke der ingen Sikkerhed var stillet; men Rigsdagen gif ikke ind herpaa, og det blev derfor, efter at et Beløb af 26,989 Rbd. 55 $\frac{1}{2}$ med Rigsdagens Samtykke var blevet estergivet, fastsat i § 6 af Loven af 30te Juni 1850, at alle de øvrige, før Lovens Udstedelse bevilligede, Forskud, altsaa saavel de fra ældre Tid som de fra nyere Tid, skulde tilbagebetales efter Finansministerens nærmere Bestemmelse, forsaavidt ikke andre Vilkaar maatte være fastsatte ved Forskuddets Bevilligelse. Senere har denne Sag uafbrudt været Gjenstand for Re-